

Povídka Vasil z Podkarpatské Ukrajiny – válečné období

Pracovala jsem s paní Annou, která měla za manžela dřívějšího vojáka, svobodovce původem z Podkarpatské Ukrajiny. Znalý jsme se dobře, vypravovala mi život svého manžela a jeho bratra.

Doma jich bylo několik bratrů, po okupaci naší republiky se rozhodli, že utečou do Sovětského svazu. Pamatuji se, že byli 3 bratři, kteří tam utekli. Ruská vláda je potrestala za překročení hranic a poslala je na Sibiř, kde museli pracovat. Později se dostali do Buzuluku na Urale, kde vstoupili do Československé armády. Dva starší bratři prošli bojem u Kyjeva, Dukly, Slovenska až se dostali do Čech, kde zůstali a založili si tu rodinu. Nejmladší bratr Vasil se ztratil, nikdo nevěděl, kde padl. V místě rodiště měl pomník jako hrdina Sovětského svazu, maminka prý brala za něj rentu. Vasil se dostal do Německého zajetí, utekl, byl u partyzánů, zase se dostal do zajetí, zase utekl. Tím informace o něm skončila. Po válce bratři žijící v Čechách ho hledali přes Červený kříž a žádná stopa po něm se nenašla.

Za dvacet let po ukončení války se bratři našli. Stalo se to takto. Vasil v zajetí pracoval v továrně, kde se sblížil s dívkou německé národnosti, která prý mu byla hodně nápomocná, bez její pomoci by pobyt v koncentračním táboře nepřežil. Po skončení druhé světové války společně s dívkou odjeli daleko za moře a narodil se jim syn. Syn dorostl a letěl letadlem, letadlo havarovalo a tuto havárii přežilo jen pár cestujících a mladý muž byl mezi nimi. Pracovnice Červeného kříže četla v novinách jeho atypické příjmení a vzpomněla si, že kdysi někdo hledal člověka tohoto příjmení. Po dvaceti letech se bratři žijící v Čechách dozvěděli, že jejich nejmladší bratr Vasil žije, navštívili se. Mamince to nemohli říci, že její Vasil žije daleko za mořem a že má i vnuka. Báli se, že maminka by to nevydržela a pochlubila by se před sousedkami, bylo by to zjištění nemilé, hrdina Sovětského svazu žije a je podvodník. Matka by musela celou rentu vrátit a ještě ta ostuda a rodina by měla politické problémy. Nadále probíhala mezi nimi korespondence, ale v německém jazyce, dopisy psala paní německy. Překladatelkou dopisů byla další spolupracovnice a též do zámoří psala dopisy v německém jazyce.

Skutečný životní příběh sepsala Soňa Nováková – Šircová dne 22.01.2016